

МОЛОДИЙ КОМУНАР

Орган Кіровоградського обкому АКМУ

Рік видання VIII.

№ 33 (733).

П'ЯТНИЦЯ, 17 БЕРЕЗНЯ 1967 р.

Ціна 2 коп.

УКАЗ ПРЕЗИДІЇ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНСЬКОЇ РСР ПРО СКЛИКАННЯ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНСЬКОЇ РСР

Президія Верховної Ради Української РСР на підставі статті 37 Конституції Української РСР постановляє:

Скликати першу сесію Верховної Ради Української Радянської Соціалістичної Республіки сьомого скликання 11 квітня 1967 року в м. Києві.

Голова Президії Верховної Ради Української РСР Д. КОРОТЧЕНКО.

Секретар Президії Верховної Ради Української РСР А. ЗЛЕНКО.

м. Київ, 15 березня 1967 року.

ПОВІДОМЛЕННЯ ЦЕНТРАЛЬНОЇ ВИБОРЧОЇ КОМІСІЇ ПРО ПІДСУМКИ ВИБОРІВ ДО ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНСЬКОЇ РСР 12 БЕРЕЗНЯ 1967 РОКУ

У неділю, 12 березня 1967 року, в Українській Радянській Соціалістичній Республіці відбулися вибори до Верховної Ради Української РСР.

Вибори пройшли при високій політичній активності і організованості трудящих, під знаком успішного виконання рішень XXIII з'їзду КПРС та гідної зустрічі 50-х роковин Великої Жовтневої соціалістичної революції. День виборів яскраво продемонстрував непохитну єдність Комуністичної партії і народу.

В Центральну виборчу комісію надійшли від усіх окружних виборчих комісій повні дані про підсумки виборів до Верховної Ради Української РСР. За даними окружних виборчих комісій, в списки виборців в цілому по республіці було внесено 30 886 039 чоловік. У виборах депутатів Верховної Ради Української РСР взяло участь 30 881 252 чоловік, або 99,98 процента від загального числа виборців.

В усіх виборчих округах за кандидатів блоку комуністів і безпартійних голосувало 30 858 834 виборці, що становить 99,93 процента від числа виборців, які взяли участь у голосуванні. Проти

голосувало 22 396 чоловік, або 0,07 процента. На підставі ст. 79 «Положення про вибори до Верховної Ради Української РСР» визнано недійсними 22 бюлетені.

Ці дані свідчать про те, що народний блок комуністів і безпартійних здобув на виборах нову видатну перемогу.

Центральна виборча комісія, розглянувши матеріали по кожному виборчому округу, на підставі п. «г» ст. 38 «Положення про вибори до Верховної Ради Української РСР» зареєструвала обраних у Верховну Раду Української РСР депутатів по всіх виборчих округах.

До Верховної Ради Української РСР обрано 469 депутатів, в тому числі 160 жінок, або 34,12 процента, 150 безпартійних, або 31,98 процента, 246 робітників і колгоспників, або 52,45 процента. Серед обраних 245 чоловік, або 52,24 процента, не були депутатами Верховної Ради Української РСР минулого скликання.

Центральна виборча комісія
по виборах до Верховної Ради
Української РСР.

15 березня 1967 року.

НА П'ЯТИДЕННИЙ ТИЖДЕНЬ

На виконання рішень XXIII з'їзду КПРС, з метою полегшення умов праці робітників і службовців, розширення можливостей для дальшого підвищення їх кваліфікації і культурного рівня, а також з метою більш раціональної організації виробництва, дальшого зростання продуктивності праці і ефективності суспільного виробництва Центральною Комітетом КПРС, Радою Міністрів СРСР і ВЦРПС прийнята постанову «Про переведення робітників і службовців підприємств, установ і організацій на п'ятиденний робочий тиждень з двома вихідними днями».

В постанові передбачається здійснити планомірне переведення робітників і службовців державних, кооперативних і громадських підприємств, установ і організацій на п'ятиденний робочий тиждень (п'ять

робочих днів і два вихідні) з збереженням встановленої тепер загальної тривалості робочого часу за тиждень, маючи на увазі завершення в основному це переведення до 50-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції.

Для робітників і службовців підприємств, установ і організацій, переведення яких на п'ятиденний робочий тиждень з двома вихідними днями за характером виробництва і умовами роботи є недоцільним, зберігається попередній режим робочого тижня.

На загальноосвітні і школи, вищі й середні спеціальні учбові заклади та учбові заклади системи професійно-технічної освіти діяння постанови «Про переведення робітників і службовців підприємств, установ та організацій на п'ятиденний робочий

тиждень з двома вихідними днями» не поширюється.

ЦК КПРС, Рада Міністрів СРСР і ВЦРПС зобов'язали міністерства й відомства СРСР, ЦК Компартій і Ради Міністрів союзних республік разом з відповідними профспілковими органами здійснювати повсякденний контроль за проведенням заходів по переведенню робітників і службовців підприємств, установ та організацій на п'ятиденний робочий тиждень з двома вихідними днями у відповідності з прийнятою постановою.

10 ЗАПИТАНЬ ВИПУСКНИКОВІ

СЬОГОДНІ ти ще сидиш за партою, виконуєш домашні завдання, чекаєш екзаменів. А через три з лишком місяці — прощання зі школою, перший крок у самостійне життя. Ти робиш цей крок на 50-у році Радянської влади.

Воно, життя, теж ставить оцінки. Тільки не в класний журнал і не за п'ятибальною системою. Його оцінки визначаються тим, настільки корисним станеш ти для своєї Батьківщини, чи твоя стежка співпадатиме з битим шляхом нашого народу, чи не заведе вона тебе на путівцях...

МОСКВА, НЕВІДОМОМУ СОЛДАТУ

ЛЕЖИТЬ у могилі солдат. Ніхто не знає його прізвища, в якому краю він народився і вмір. Але ми знаємо про нього найголовніше: в 41-му він грудьми своїми спливав озвірілого фашиста біля стін Москви, і перше переможне зведення Радінформбюро прозвучало для Вітчизни піснею завдяки йому, радянському солдатові.

Може, то твій батько! Чи старший брат! Може, то чоловік твоєї сусідки, яка ось уже чверть століття ходить вдовою!

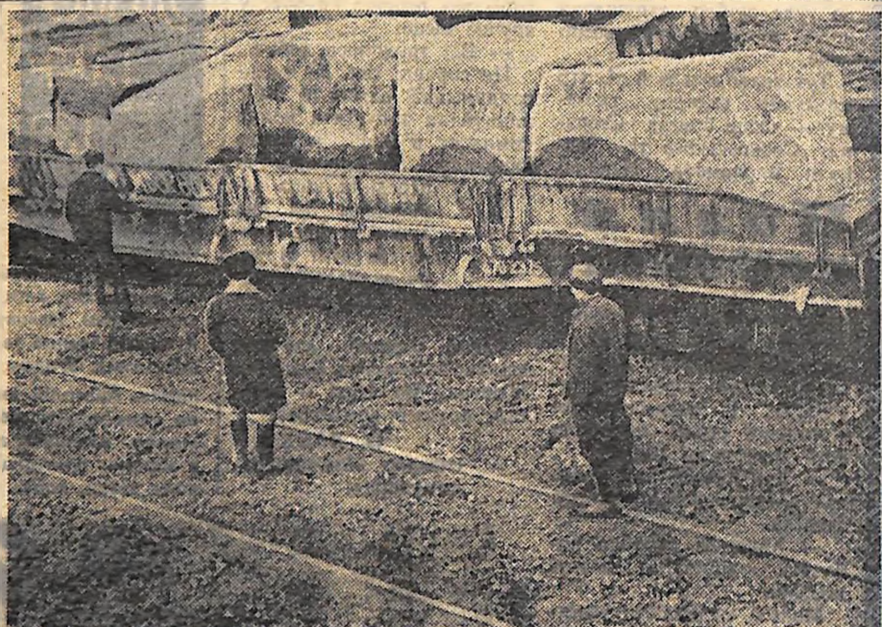
Йому, Невідомому солдату, що лежить у могилі біля Кремля, вщипний народ наш приносить перші весняні квіти, йому Батьківщина зводять нині пам'ятник, якому стоять вічно.

Кращих майстрів прислано на будову, найталановитіші художники готують монумент. Найкращі матеріали присилають сюди з усіх кінців Союзу. І коли ти будеш у Москві, схилиш голову перед могилою Невідомого, знай: твої земляки-кіровоградці теж були в числі тих, хто зводив вічний пам'ятник героїзмові й неситності радянського солдата. Зараз майже щодня з Капустянского керівництва Новоукраїнського району відходять платформи з десятитонними брилами граніту. Станція призначення — Москва. Там брили будуть оброблені й ляжуть до солдатської могили.

Такі відповідальні замовлення нашими гранітниками виконувати не вперше. Добутий ними камінь — у стінах МДУ, ним обкладена набережна Невы в Ленінграді, його зустріли в Києві, Одесі, Кіровограді. Але це замовлення — особливе. Каменарі виконують його із значним випередженням графіка: 15 березня наш фотокореспондент В. Ковпак фотографував відвантаження 170-го кубометра (фото внизу). А всі 220 кубометрів, потрібні за планом, колектив керівництва підприємства відправить до 15 квітня, на два тижні раніше строку. Найбільше роботи зараз у гірничій бригаді Івана Миценка (фото вгорі). Це вона відколює з моноліту кам'яні брили потрібної величини.

А потім йдуть состави з локотичним написом на платформах: «Москва, Невідомому солдату».

В. ЮРЧЕНКО.

ДЛЯ ТЕБЕ і для 11 128 твоїх ровесників з нашої області, які в ювілейному році закінчують десятий клас, «Молодий комунар» друкує матеріали під рубрикою «Випускники йде в життя». Щоб вони були глибшими, змістовнішими, щоб у них були враховані й твої особисті інтереси, редакція хоче познайомитися з тобою ближче.

НА 3-Й І 4-Й СТОРІНКАХ цього номера газети пропонуємо тобі десять запитань і просимо обов'язково на них відповісти.

БУДЬ ЩИРИМ у своїх відповідях на анкету, як бувеш щирим і відвертим у розмові з найкращим другом.

ПІДКАЖИ однокласникам, що їх думки теж цікавлять редакцію.

Я ЧАСТО запитую себе: звідки ти починаєшся, комсомольський пропагандисте? І не завжди знаходжу відповідь. Можливо, з того дня, коли ти одержав новенький комсомольський квиток і прямо з райкому зайшов у кінотеатр, щоб повернутися додому з брошурами В. І. Леніна і «Спутником» — довідником активіста? Чи після культпоходу в кіно, коли спа-

ДОРУЧИЛИ весті гурток «Бесіди про партію». Це набагато складніше, ніж попередній «Кругозір». Та це й зрозуміло: адже всі 18 комсомольців, які входять в організацію райспоживспілки, заочно вчать або мають середню спеціальну чи вищу освіту! Ознайомившись з програмою, я зробила невеличкий каталог з висловлювань В. І. Леніна про радянську торгівлю (його твори у мене є, адже я студентка

чів. Тому я складаю лише план, на окремих листочках виписую найважливіше. Перші 15 хвилин проводжу опитування у формі бесіди. В спеціальному журналі, в якому веду облік, вставляю оцінки. Глибокими й змістовними відповідями порадували бухгалтер райунівермагу Зоя Колісник, бухгалтер заготконтори Галина Сергієнко, рахівник Люда Горпенко, інші слухачі.

Поданою новою темою, обов'язково знаходжу хвилину-дві для невеличкого «ліричного відступу». Це може бути якась цікава інформація з життя працівників прилавку тощо. Того разу, наприклад, я повідомила, що керівники райспоживспілки схвально поставились до пропозиції нашої слухачки Олени Кабаченко про змагання між двома молодіжними колективами Долинського універмагу на честь 50-річчя Радянської влади.

Іноколи на заняттях ділюся враженнями від туристської подорожі по містах-героях, в якій я побувала влітку минулого року.

КОМСОМОЛЬСЬКОМУ пропагандистові нерідко доводиться розв'язувати справи інтимного й громадського характеру. В цих питаннях він повинен бути глибоко обізнаним, а висновок рішення — справедливим.

Якось надвечір, коли я вже збиралася додому, зайшла продавач Ліда Мороз. Бачу по ній: щось хоче сказати, але не

наважиться. Йшли по вулиці, розглядали рекламу біля кінотеатру. Потім вева, ніби ненароком, запитала:

— Як ти думаєш, Лідо, я на доброму рахунку в райспоживспілці?

— Звичайно, — відповіла я. — Але основне те, що покупець тобою задоволений. — А чому ж у мене й досі зарплата молодшого продавця? Адже я працюю два роки...

— Все це вірно, — відповіла я. — Але за нашим положенням треба попрацювати три роки. Та це не догма. Про тебе я поговорю з товаришами.

ЗНОВУ сиджу над конспектами. Готуюсь до теми «Місце Ленінського комсомолу в системі політичної організації радянського суспільства». Уважно вчитуюся в промову В. І. Леніна на III з'їзді РКСМ, а з голови не виходять мої слухачі Віктор Мережко і Володимир Павленко, шофери. Нерідко затримуються в рейсах, несвоєчасно відвідують заняття, тому, зрозуміло, і знання в них слабші. Як зробити, щоб відвідували постійно? Перенести заняття на інший день чи поговорити з керівниками райспоживспілки?

Якось мені дівчата сказали, що гурток допомагає їм в заочному навчанні, зокрема з політекономії та історичного матеріалізму. І тому здається, що ми виходимо на висоту, а попередні відкриттяються нові горизонти.

І ГРОМАДСЬКЕ, Й ІНТИМНЕ

Із записної книжки пропагандиста Ліді Банделюк

лахнула жвава дискусія і тобі вдалося направити розмову в потрібне русло? Чи в ту хвилину, коли спіткнувся друг і ти допоміг йому, сказавши гірку правду у вічі? Так чи інакше, а мені здається, що пропагандист починається тоді, коли йому вірять, коли він вміє помічати найменші порухи душі, коли простим, але дохідливим словом розкриває нові горизонти.

Донецького інституту радянської торгівлі), придбала необхідні посібники.

Наполегливо готувалась до теми «Історичні етапи діяльності Комуністичної партії. З Програми нашої партії». Багато в чому мені допомогла завідувача бібліотекою райкому партії Світлана Швайко.

З свого невеликого досвіду знаю: якщо б цікавою тема не була, але якщо будеш читати, не відриваючись, усі 45 хвилин — щудра надійно оселиться в очах слухачів.

йонах міст Броди і Золочів. На численних фото—прислужники гітлерівців у поліцейській формі, в чорних шинелях вахманів. Вони марширують перед фашистськими генералами, демонструючи свою вичуху. Об'єктив безпристрасно зафіксував криваві злочини націоналістичного охвістя: порубані тіла радянських активістів, картини звірячих розправ, вчинених над беззахисними людьми.

Ось один з поборників «нового порядку» — материй бандит Куляк. Сьогодні цей відцепаєць знайшов притулок у Канаді. Без усякого сорому він дає інтерв'ю про свою «діяльність» в роки окупації на Львівщині.

Під великим заголовком «Ось вони, кати» вміщено також фотографії хазяїв Куляка — Отто Вехтера, Теодора Оберлендера, Фелікса Ландау, Густава Вільгауза та інших фашистських бузувирів, які й досі ховаються від правосуддя за вчинені ними чорні діла.

Відійшло в небуття страшне лихоліття. Як і всі радянські люди, радісно й щасливо жи-

вуть трудящі західних областей України. Та це не влаштує імперіалістів, неофашистів націоналістичних недобитків.

Виставка викриває підступні методи і прийоми підвальної діяльності розвідок імперіалістичних держав проти нашої країни. На стенді «Засилання шпигунів на територію СРСР» виставлено матеріали про школи, де навчають шпигунів, про те, як закидають їх на радянську землю. Фотографії показують спійманих лазутчиків. Серед них українські націоналісти під кличками «Дуб», «Журба», «Карпо», «Ромка» та інші. Їм не допомагають сьогодні ні стріляючі авторучки, ні автомати та пістолети безшумного бою, ні спеціальна радіоапаратура, ні особливі біноклі, ні шифри, ні фальшиві документи. Наша радянська людина пильна. З допомогою простих трудівників органи державної безпеки і пильні вартові священних рубежів Батьківщини — прикордонники вилловлюють і знешкоджують шпигунів та диверсантів.

Але вороги не вгамовуються. Вони намагаються приспати нашу пильність, засилати в Радянський Союз своїх агентів під будь-якою личиною. В недалекому минулому якийсь американський громадянин Роберт Крістнер привіз до Львова, а потім продовжив свій вояж по країні. Цей «студент-історик» складав топографічні схеми місцевості, на яких позначав залізниці, мости, фотографував важливі промислові і військові об'єкти. Розвідувальні записи і фотоплівки він зберігав у тайнику, влаштованому в шкіряному поясі. «Турист» Крістнер був спійманий на гарячому, як і інші імперіалістичні розвідники.

Виставка нагадує про те, що ідеологічну диверсію проти радянських людей планомерно здійснюють радіостанції «Голос Америки», «Вільна Європа» та інші подібні рупори імперіалістів.

Виставка «Будь пильним!» вчить розпізнавати і знешкоджувати підступні дії ворогів нашої держави.

(РАТАУ).

БУДЬ ПИЛЬНИМ!

Майже чверть століття минуло з того часу, як відгрімилі останні залли Великої Вітчизняної війни, але львів'яни ніколи не забудуть кривавих злочинів, вчинених у їхньому старовинному місті фашистськими окупантами та їх вірними лакеями — українськими буржуазними націоналістами.

Нещодавно в Будинку політичної освіти відкрито виставку «Будь пильним!». Виставлені тут документи, фотографії та інші матеріали незаперечно свідчать: гітлерівські кати хотіли поставити на коліна український народ, винищити всіх, хто не схилив голову перед чужоземними поневолювачами. У встановлені так званого «нового порядку» в західних областях України фашистським загарбникам старанно допомагали буржуазні націоналісти, які обгарили свої руки кров'ю радянських людей.

Перехожим, що йдуть сьогодні по вулиці Богдана Хмельницького, важко повірити, що тут у період фашистської окупації з балконів будинків звисали трупи повішених радянських людей, а фотографія на-

гадує: так було! Були гори розстріляних у Золочеві і в Раві-Руській, в Янові і Дрогобичі... Гітлерівці влаштували масові страсти в Бродах, Сокалі, Стриї, в Лисинчанському лісі. Земля обгадилася кров'ю невинних.

На виставі експонуються фотографії Долини смерті, Янівського табору, масового розстрілу у Львові, знищення гетто, оркестру з ув'язнених, під звуки якого протягом цілого дня велися розстріли в'язнів, машини для дроблення кісток людей, вбитих в таборах смерті.

Документи розповідають, що за три роки і 26 днів окупації Львівщини гітлерівці замучили і розстріляли мільйон чоловіків. Сто тисяч радянських громадян було забрано на каторгу в Німеччину.

Експозиція виставки викриває українських буржуазних націоналістів, які не поступалися в звірствах перед фашистськими катями. За наказом своїх хазяїв у квітні 1943 року ці зрадники створили дивізію СС «Галичина» і кинули її в бій проти Радянської Армії в ра-

Новий комплекс

лік стоїть Іван Бондаренко. Хлопець хвилюється. Ще б пак. Він — студент Дніпропетровського гірничого інституту, і автоматизація комплексу стала частиною його дипломної роботи.

— Хвилюєшся? — запитує електрослюсар Йосип Ізраїль.

— Хочеться скоріше побачити «здібності» нашої машини.

Молоді спеціалісти уважно стежать, як металеві зуби агрегату вриваються в буре вугілля. Ритм не порушується. Комбайн повільно просувається по рейках. Ввічливо транспортер. На довгезній стрічці з'являється кілька сипких грудочок. Потім вони зливаються у загальний вугільний потік шахти і подаються на-гора. Полегшено зітхає Іван. Засвітилась посмішка на обличчі Йосипа. Комплекс працює безвідмовно.

Підходить Юра Юрєвич.

Вітає. По-дружньому тисне руку Бондаренку.

— Машиністи дякували тобі, що переїс пульт у зручне місце.

— Всі трудились добре...

Це справді так. На олександрійській шахті № 3-біс планували запустити новий комплекс в кінець першого кварталу. Монтажники ж передали його за-бійникам на два тижні раніше строку. Агрегат щодоби видаватиме на-гора 600 тонн вугілля.

Такий перший дарунок шахтарів 50-річчю Великого Жовтня. На черзі — монтаж другого комплексу.

О. ЛАДАН,
спецкор «Молодого комунара».

ТУТ ХАЗЯЙНУЮТЬ ІВАНОВИ

МАТИ підходить до ліжка, якусь мить закохано дивиться на своїх голуб'ят, а потім:

— Пора вже, пора...

Надворі ще темніє, все навкруги огорнуте сірою пеленою. Від хати до хати, поскрипуючи полозьям, мчать сани. Найпершими в них сіли старший чабан Анатолій Іванов та його дружина і вірний помічник Валентина. Згодом до них приєднались доярки, свинарки. Анатолій звично тримає в руках віжки, пильно дивлячись вперед, щоб не збитися з дороги. А мороз міцнішає, а вітер дужчає, жбурляючи прямо в обличчя пригорщі снігу, який гострими лезами лоскоче щокі, лоба.

З села Ганнівки до тваринницьких ферм колгоспу імені Фрунзе близько трьох кілометрів. Цю відстань долають щодня Анатолій та Валентина Іванови вже кілька років, щоразу опішваючи до віцеферми. Нелегко молодому подружжю, та комсомольці знали про ці труднощі, коли висловили бажання йти сюди працювати. Пізньої осені вручили їм комсомольські путівки на ферму.

— Знайте, що на віцефермі великий падіж молодняка, а тому працювати доведеться багато, — мовив комсомольський ватажок, вручаючи молодому подружжю путівки.

Тільки білястий килим снігу потоншав — молоді чабани вже вигнали овець на околиці села.

Тої весни падіж овець став зовсім мізерним. Почали стригти тварин. І зрозуміли, що й вовни буде більше.

Торік, наприклад, на кожну вівцю артіль мала по 2,9 кілограма вовни.

Подбали молоді чабани й про економію. З усіх запланованих затрат на утримання тварин 35 процентів заощадили.

А нині Анатолій зі своєю дружиною дбає про молодняк. Він робить те, що важче, де більше знадобиться його чоловіча сила: доставляє корми. А в цей час Валентина дбайливо випоює ягнят, від котрих відмовилися матки.

За два місяці ювілейного року Анатолій і Валентина Іванови вже мають на кожну сотню вівцематок по 85 ягнят.

...Пізно ввечері покидають Анатолій та Валентина тваринницьке містечко.

І. РОМАНЕНКО,
член корпункту «Молодого комунара»,
Новомиргородський район.

Чотири Наталки

Серйозний вітер колесує по сцені, аж лаштунки похитуються в такт музиці, аж луна прокочуються з-під дзвінких занавілок. Та ось падає, поволеньки кружляють дівчата, лише кольорові стрічки легко погоджуються по колу. Це ведуть танок чотири Наталки — Григоренко, Малешко, Красноуржська, Атаєва — учасники танцювального колективу Кіровоградського районного Будинку культури. Не раз їх хореографічні картини щедро винагороджувалися оплесками глядачів. Бо перед кожним виступом дівчата глибоко продувають кожен рух, намагаються поглибити його не лише в окрасі зорового сприймання, а й в смислово-образній. Ось і зараз хвилюється Наталка: через кілька хвилин їм виконувати гуцульський танок, звабний своєю грацією і темпераментом, красою карпатських толонин... Що ж, подивимось! Оплески будуть — то вже певне.

П. СКРИПА,
Фото Ф. ПЛАХТЯ.

В СЬОМУ СВІТОВІ відомі ці місця під Ленінградом, що стали народною святинєю. І нема кінця людському потокові, який прибуває сюди. Перед кожним, хто побуває в Розливі, постають хвилюючі сторінки героїчного життя вождя Революції, сторінки історії нашої Батьківщини. Тут в липні — серпні 1917 року за рішенням Центрального Комітету партії перебував у підпіллі Володимир Ілліч, який переховувався від переслідування контрреволюційного Тимчасового уряду.

Музеї-пам'ятники «Сарай» і «Курін» щоденно відвідує більше тисячі чоловік. Люди йдуть сюди, щоб віддати данину поваги генію людства. Тут проходять піонерські лінійки і зустрічі з ветеранами революції. Сюди приходили бійці в годину тяжких випробувань для Батьківщини — під час Великої Вітчизняної війни. І зараз біля цих священних місць воїни Радянської Армії дають клятву на вірність Вітчизні. Тут побували представники всіх країн і континентів земної кулі.

Затихас різномовний говір біля порога дерев'яного сарая на березі невеликого ставка. Здається, час не торкнувся цього скромного житла, речей, які зберігаються для нащадків. В сараї відтворена обстановка тих днів. На горіщі — два стільці і стіл.

В. І. Ленін жив і працював на горіщі сарая декілька днів. А потім був переправлений в більш безпечне місце — на озеро Розлив, на глуху ділянку сінокошу. Тут, в курені з гілок і сіна, Володимир Ілліч жив більше місяця під виглядом робітника-косаря, нібито найнятого робітником Сестрорецького заводу М. О. Ємельяновим. Звідси В. І. Ленін підтримував тісний зв'язок з ЦК партії, керував революційною боротьбою. Нині тут знаходиться музей-пам'ятник «Курін». Неподалік на невеликій галявині стоять два пеньки. На одному з

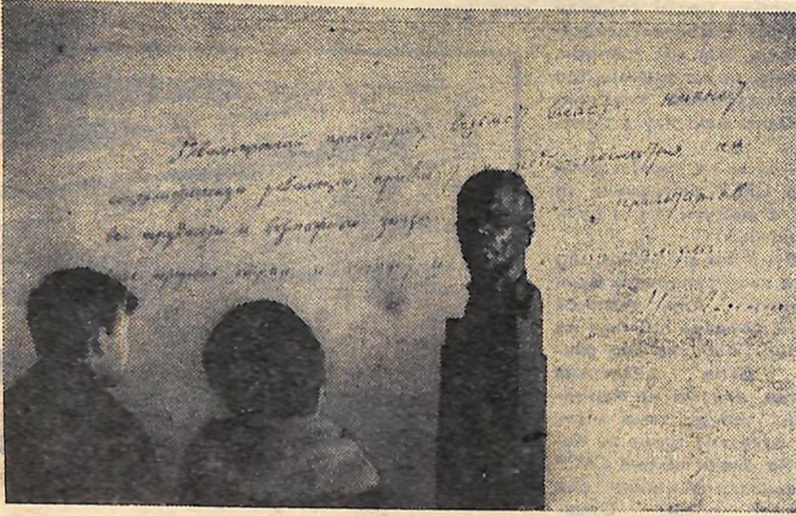
них Ілліч сидів, другий служив йому столом. Тут він працював над книгою «Держава і революція».

На знімку: вгорі — гранітний пам'ятник-курін в селищі Розлив. Автор пам'ятника — архітектор А. І. Гегелло. На фасадній стороні золотими літерами висічено: «На місці, де в липні і серпні 1917 року в курені з гілок переховувався від переслідування буржуазії вождь світового Жовтня і писав свою книгу «Держава і революція», — на пам'ять про це поставили ми курін із граніту. Робітники міста Леніна. 1927 рік». Внизу — у павільйоні-музеї В. І. Леніна в Розливі.

Фото Н. Науменкова.
(Фотохроніка ТАРС).

По ленінських місцях — Сьогодні в Розливі

Новини

Автобус знайшли на вулиці

По вулиці Шевченка зі сміхом і веселими жартами проходила величюдна процесія. Одні несли старе ліжко, інші

Майстер Люда Лопата зайшла до цеху за кілька хвилин до початку зміни. Тут вже була й комсорг Тамара Тоніцька, інші дівчата. Всі знайомі обличчя, але сьогодні якісь святкові. «Вітаємо з днем народження» — красувалася напис. «Вітаємо!» — щиро вірі-

Приємні сюрпризи

нобій зашебетали дівчата.

Радісно затрепетало серце: це ж її весь колентив поздоровляє.

«Спасибі, спасибі...»

Спочатку такі поздравлення були сюрпризами, а згодом стали доброю звичкою у дівчат з першого цеху Кіровоградської швейної фабрики. Тут радість однієї — це радість всіх.

Можливо, саме завдяки такій дружбі і дозвілля проводять цікаво. Ось і недавно відбувся диспут про дружбу, товаришування.

Якщо ви поглянете, як працюють ці дівчата, то теж залишитеся задоволеними. А якщо й трапиться брак, то шлях йому відразу перетинає комсомольський прожектор».

Т. ДУХОБОР,
секретар комітету комсомолу.

з гуркотом котили пом'яту залізану діжку.
Це комсомольці середньої школи № 5 міста Кіровограда поверталися з рейду по збору металевих брухту. На подвір'ї вже вироста чимала купа, а «трофеї» все прибували і прибували.

А коли підракували оздобичи, виявилось, що план переміщено: замість десяти тонн учні зібрали 10800 кілограмів металевого лому. Цієї

кількості досить, щоб виготовити автобус.
С. МАТУСЯК
учень середньої школи № 5,
м. Кіровоград.

«Рідна мати моя»

З концертом під такою назвою виступили піонери-шестикласники загону Імени Володі Дубініна Розумівської восьмимірної школи перед своїми шефами — доярками другої

комплексної бригади колгоспу «Червоний прапор».

Вірші Т. Г. Шевченка, які читали Вєра Кривенко і Наташа Горобченко, димоволі викликали у жінок і дічат зітхання і сльози, зате нагородою за пісню «Оренбурзький луговий платок», яку виконали всім загonom, були палкі сестрині поцілуни і розчулені материнські обійми.

А. ДЕУШ,
Олександрівський район.

Олександр ГУДАЛОВ

(м. Кіровоград)

ПОЗДОРОВИЛИ

Комедія-жарт
ДІЮВІ ОСОБИ:

Марія Михайлівна — мати, лікар 50 років,
Женя — 23 роки
Люба — 21 рік
Таня — 19 років

її діти,

Кімната Марії Михайлівни.

МАТИ. (Сидить у кріслі, задумалася). У молодості було простіше. А тепер страшно вато переїздити в чуже місто. Тут все знайоме. Діти, внучка Оленочка — поруч. Та й роботу у лікарні доведеться залишити... (Дзвінок. Пішла відчиняти. Входить з Женею).

ЖЕНЯ. Мамусю, з святом! Це від мене і від Саші. Тут все, що ти любиш: «Київський» торт, «Мишки на севері» і зефір.

МАТИ. Спасибі, доцю, спасибі, рідна... та чого це раптом? (Розгублено). Ніколи не поздоровляли, це згадували...

ЖЕНЯ. Мамусю, ми з Сашею тебе дуже любимо. Ти ж у нас одна і старенька.

МАТИ. Не така вже й старенька. Перебільшуєш. Працюю, нестатків не знаю. Інколи хворі якраз до мене стараються потрапити на прийом, мовляв, старий лікар досвідченіший.

ЖЕНЯ. Ми з Сашею вчора довго про тебе бесідували. Важко тобі одній. Переїхала б до нас. У нас буде тобі дуже добре. Та й з

Оленкою не розлучалася б. **МАТИ.** Оленочка моя... Скучаю за нею, а все ніколи зайти.

ЖЕНЯ. Тож і переїжджай до нас.

МАТИ. Так відразу? Дай подумати. (Дзвінок. Йде відкривати. Повертається з Любою).

ЛЮБА: Мамусю! Рідна! З святом. З нашим жіночим днем! Ось тобі гостинець. Від мене і Васі. А ще — торт «Київський», зефір, медовики. Я пам'ятаю, це ти любила.

МАТИ: (Здивовано). І що ви мене солодите? Ой, заговорилася. У мене ж піріг у духовці. (Побігла).

ЛЮБА: Ми з Васею на сімейному пленумі прийняли рішення взяти маму до себе. Досить з неї працювати, а у нас їй буде, як у раю.

ЖЕНЯ: Запізналася, люба сестричко. Ця думка нам з Сашею прийшла першим. Мати переїздить до нас.

ЛЮБА: І тобі мати потрібна? Вона дала вже згоду?

ЖЕНЯ. Не зовсім... вона подумає і... і...

ЛЮБА: І... і... будеш іка-

ти півгоднини. Давай відверто. Я все розумію. Мама вам потрібна, щоб з Оленкою возилася.

ЖЕНЯ: Хоч би...

ЛЮБА: Не перебивай. Ввійди у мое становище. Я скоро буду матір'ю.

ЖЕНЯ: Ти! Чудово!

ЛЮБА: А що? Так от мені мама ось як потрібна (проводить рукою по шії).

ЖЕНЯ: Пропоную компромісний варіант: з березня до вересня вона живе в мене, а з вересня до березня — у тебе. Чудово придумала, правда!

(Вбігає Таня).

ТАНЯ: Двері відчинені... От здорово. Давно вас не бачила. З святом! (Цілується). Ну, чого похмури? Свято ж. Ось мамі привезла все, що вона любить. Тут і торт, і зефір.

ЖЕНЯ: Чудова у тебе пам'ять. Давно така? У школі пам'яттю не відзначалася, з двійками дружила. І раптом така чудова пам'ять!

ТАНЯ: Як бачиш. У мене немає часу дискутувати. Внизу машина стоїть. Я на нашій «Волзі» приїхала за мамою.

ЛЮБА: Як приїхала?

ЖЕНЯ: Чого приїхала?

ТАНЯ: Я сказала, здається, зрозуміло: за мамою приїхала.

ЖЕНЯ: А, може, ти все-таки поясниш, для чого вона тобі потрібна? Чи не в гості її кличеш?

10 ЗАПИТАНЬ ВПУСКНИКОВІ

1. Обрав ти вже собі спеціальність, за якою працюватимеш після закінчення школи чи яку здобуватимеш в училищі, технікумі, вузі? Так. Ні. (Підкресли).

2. Що допомогло тобі у виборі майбутньої професії: поради батьків; статті в газетах або журналах; поради друзів; колективне рішення класу або групи учнів; поради вчителів; уроки ручної праці; робота під час канікул; стан здоров'я? (Підкресли).

3. Що найбільше притягає тебе в обраній професії: можливість виявити свої здібності; висока оплата; нова техніка; можливість бувати в далеких місцях; бажання жити недалеко від батьків; нормований робочий день? (Підкресли).

4. Як ти вважаєш — від чого в першу чергу залежатимуть твої майбутні успіхи в самостійному житті: від твоїх старань у навчанні; від твого вміння показати себе з найкращого боку; від твоєї працелюбності; від знайомства з людьми, які займають керівні посади; від матеріальної забезпеченості батьків? (Підкресли).

5. Якби нічого не перешкоджало, ти після закінчення школи: а) залишився б у селі (місті), де живеш зараз; б) виїхав би в інше село; в) виїхав би в інше місто? (Підкресли).

6. Твій ідеал (літературний герой, відомий громадський діяч, вчений або діяч культури, житель твого села чи міста? Назви його:

7. Якби відповіді на цю анкету довелось давати в присутності сторонніх, ти відповів би: а) так само; б) інакше. (Підкресли).

8. Що недодала тобі школа?

9. Яка з шкільних подій тобі найбільше запам'яталася?

(Дивись на звороті).

Місце для спілкування.

ТАНЯ: А вам що? Потрібна і все. Мати... Ще Горький про це писав...

ЖЕНЯ: Дурниці верзеш. У мене Оленка, ну... Люба теж збирається, а тобі навіть що мати?

ТАНЯ: А ми з Геннадієм їдемо на гастролі за кордон, на цілий рік. А на кого будинок залишити? (Люба і Женя сміються). Чого ото залізаетесь?

ЛЮБА: Домашню робітницю найми. За добру плату. Ви багаті, машини купуєте.

ТАНЯ: У вас не запитали. Що треба, те й купуємо. (Входить Марія Михайлівна). Мамо!

Мати. Як гамірно. Всі діти тут. (Цілується).

ТАНЯ: Ось твій любимий торт.

ЖЕНЯ: Прекрасний. Два тижні як куплений.

МАТИ. (Перебиває). Всі ваші торти хороші. Мені й не спалося мати стільки ласощів.

ТАНЯ: Мамусю, ти ж паще сонце яснее, наша радість...

ЖЕНЯ. (Тихо). Помовч. **ЛЮБА.** Мамо, сьогодні, в день 8 Березня твої дочки просять, щоб... як це краще сказати... щоб ти... ти... переїхала до одної з них жини. Тож Танька таку любов і проявила.

ТАНЯ: Не іронізуй, ехпда.

ЖЕНЯ: Подивіться на цього ангелочка. В 17 років вискочила заміж за фокусника.

МАТИ. Та досить вам. Свято шні, а ви наче щось поділити не змогли.

ЛЮБА: Ось тебе і ділили. Всім потрібна, але мені найбільш потрібна, я скоро матір'ю стану.

ТАНЯ: На жалість б'єш, притворо?

ЛЮБА: Це я притвора? Як тобі не соромно! Як тільки язик повертається.

ТАНЯ: А ось і повертається. Ти завжди була притворою. І мати це добре знає. (До матері). Внизу наша «Волга». Ми завтра їдемо з Геннадієм за кор-

дон на гастролі. Дуже прошу: переїжджай до нас. У нас квартира з двох кімнат з усіма зручностями.

ЖЕНЯ: Чудово. Шостий поверх без ліфта, води ніколи не буває, і температура взимку максимум 13 градусів. І вона ще матір запрошує! Спробуй в її роках піднятися на таку висоту. Вона ж не фокусник. А в мене другий поверх.

ЛЮБА: Холодильника немає? Немає. Телевізора немає? Немає. А пральна машина? Подумай, легко їй буде вручну прати? Все це, мамо, є в мене... Я прошу тебе.

ЖЕНЯ, ТАНЯ, ЛЮБА. (Водночас). Мамусю!

МАТИ. Я всіх вас однаково люблю і зобичати нікого не хочу... (Дзвінок телефону, бере трубку). Так, Анатолій Матвійович... Що ж, я довго думала, адже це складна операція... Я згодна. Приходьте годині о сьомій. У мене смачний піріг, ну, і діти солодкого нанесли.

ЖЕНЯ: Операцію будеш сьогодні робити?

ЛЮБА: Як можна так? Зовсім тебе не жаліють.

ТАНЯ: Удвох будете оперувати? А кого?

МАТИ: Як вам краще пояснити... Це дозволив лікар Анатолій Матвійович. Ми повинні з ним зробити одну дуже складну операцію... піти в ЗАГС і зареєструвати шлюб. (Дочки охають і падають). Оце так день. Треба нашатирию припестити. (Виходить).

ЖЕНЯ: Дівчата, кінчай придурюватися. Живенько побігли, бо ще й нашатирию напюхаємося. (Швидко підхоплюються і виходять).

МАТИ. (Знову з'явившись у дверях). Кудя ж вони поділися? Мов вітром здуло. Ох, діти... поздоровили...

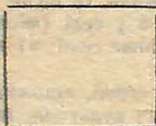
10. Ти закінчуєш школу. А маєш друга? Так, ні. (Підкресли).
 Будь ласка, кілька даних про себе:
 Стать: чол., жін. (Підкресли).
 Комсомолець, не комсомолець. (Підкресли).
 Ти живеш у селі, в райцентрі, в Кіровограді. (Підкресли). Твої батьки колгоспники, робітники, службовці. (Підкресли).
 Що б ти ще хотів сказати про себе?

Заповни цю анкету, виріж, склей і опусти в поштову скриньку (можна без марки).
 Прізвище й адресу, коли не бажаєш, можеш не називати.

Якщо у твоїх товаришів немає цієї анкети, а вони хотіли б її заповнити — напиши нам окремо, скільки бланків, на яку адресу надіслати, або порекомендуй їм написати відповіді на звичайному аркуші паперу. Сам це можеш зробити, коли захочеш дати широкі відповіді на анкету.

Редакція газети «Молодий комунар».

Лінія згину

м. Кіровоград,

вул. Луначарського, 36,

редакції газети

„Молодий комунар“

Лінія відрізу

ПЕРЕД ХОКЕЙНОЮ ПРЕМ'ЄРОЮ

ІНТЕРВ'Ю З ТРЕНЕРАМИ ЗБІРНИХ

Чемпіон не схилить голови

— Про наші невдачі в Канаді написано дуже багато, — сказав старший тренер збірної СРСР Аркадій Чернишов, — і в мене склалося враження, що журналісти занепокоєні результатом виступу нашої команди в «турнірі століття» набагато більше, ніж ми, тренери. Звичайно, це не значить, що ми не підходимо критично до нашого неуспіху в Канаді.

— Але ж і в минулі роки збірна СРСР виїжджала за океан, а виступи все ж були успішними.

— Я міг би згодитися, що раніше наші суперники були слабшими. Але, повинен сказати, головна причина не в цьому. Слабшою, ніж звичайно, була радянська команда, але ми не передбачили, що до такої міри, як це показало турне по Канаді. За океан збірна СРСР відправилася фактично без

сандр Альметов і Веніамін Александров після вибуття Костянтина Локтева довго не могли налагодити взаємодії з жодним новим партнером, яких ми ввели в їх ланку. Новачок старшинівської трійки Євген Зімін, хоч і показав себе вдома здібним партнером, але не мав достатнього досвіду в тяжких зов-

них ігор на чемпіонаті країни.
 — Чи значить це, що неуспіх в Канаді змусив вас переглянути плани підготовки збірної СРСР до чемпіонату у Відні?
 — До деякої міри — так. Під час перерви в іграх чемпіонату, яку ми збільшили, ми дали хокеїстам відпочити, зігратися на тренуваль-

них ігор на чемпіонаті країни.
 — Чи значить це, що неуспіх в Канаді змусив вас переглянути плани підготовки збірної СРСР до чемпіонату у Відні?
 — До деякої міри — так. Під час перерви в іграх чемпіонату, яку ми збільшили, ми дали хокеїстам відпочити, зігратися на тренуваль-

них ігор на чемпіонаті країни.
 — Чи значить це, що неуспіх в Канаді змусив вас переглянути плани підготовки збірної СРСР до чемпіонату у Відні?
 — До деякої міри — так. Під час перерви в іграх чемпіонату, яку ми збільшили, ми дали хокеїстам відпочити, зігратися на тренуваль-

них ігор на чемпіонаті країни.
 — Чи значить це, що неуспіх в Канаді змусив вас переглянути плани підготовки збірної СРСР до чемпіонату у Відні?
 — До деякої міри — так. Під час перерви в іграх чемпіонату, яку ми збільшили, ми дали хокеїстам відпочити, зігратися на тренуваль-

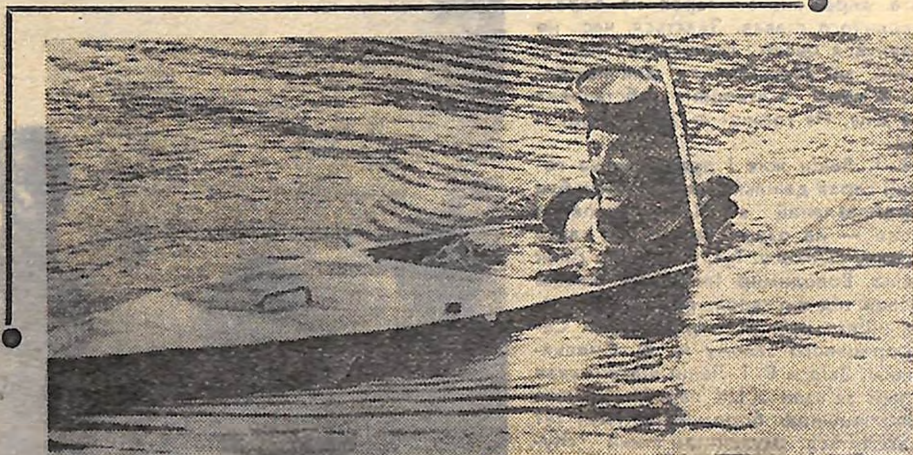
них ігор на чемпіонаті країни.
 — Чи значить це, що неуспіх в Канаді змусив вас переглянути плани підготовки збірної СРСР до чемпіонату у Відні?
 — До деякої міри — так. Під час перерви в іграх чемпіонату, яку ми збільшили, ми дали хокеїстам відпочити, зігратися на тренуваль-

— Ви говорили про зміцнення збірних команд Чехословаччини і Канади. Чи значить це, що розстановки сил у світовому хокеї змінюється?
 — Я цього не думаю. Правда, ми помітили, що фізична підготовка канадців стала кращою, вони зміцнили захист. Збірна Чехословаччини теж змужніла, збагатилася досвідом. Ми це відчували на собі. Збірна Швеції теж, безумовно, сильна команда, й у Відні від неї можна чекати будь-яких сюрпризів.

— Як, на вашу думку, розподіляться місця на віденському чемпіонаті?

— Поки що не знаю. Ми будемо боротися за звання чемпіонів світу. Найбільш небезпечним для нас суперником я вважаю збірну Канади. Та я не здивуюсь, якщо збірна Чехословаччини зуміє спростувати мою думку.

В. КИРИЛЮК,
 О. МАР'ЯМОВ,
 спецкорн АПН.

„Експлорер“ готовий до змагань

«Містер Кук: «Наше майбутнє у воді» — під таким заголовком західнонімецький журнал «Бунто (люстри)» надрукував матеріал і це фото. Журнал розповів про англійського інженера із Феррборо, який побудував для себе підводний човен, розрахований на одну людину. Містер Джордж Кук (так звали інженера) назвав своє дитинство «Експлорер-1» («Дослідник»). Перше занурення «Експлорера» пройшло дуже добре.
 Дітище містера Кука не є підводним човном у повному розумінні цього слова. Човен не герметичний, і людина може спускатись у ньому під воду, лише зодягнувши спеціальний водолазний костюм. Знаходячись у човні під водою, вона може пересуваючись в різних напрямках з чималою швидкістю.

Для чого це може бути використаний човен містера Кука? Звичайно, для дослідження морських і річкових просторів, — відповів сам винахідник. «Крім того, — вважає Кук, — любитель підводного плавання, опускаючись на морське або річкове дно, теж переслідують дослідницькі цілі. Але головне для них — це цікавий і захоплюючий спорт. Змагання на підводних човнах, поєдинки під водою — хіба це не захоплюючі заняття! Можливо, спочатку спортсмени будуть змагатись на човнах, які побудують самі, в згодом, якщо ця ідея стане популярною, можна буде перейти до серйозного будівництва таких підводних човнів».

АПН.

„Зимові“ чемпіони

В зимовій першості Кіровограда з футболу у своїх підгрупах найсильнішими виявились спартаківці та армійці. Доля першого місця вирішилася позавчора жеребкуванням: представник «Спартак» витягнув папірець з написом «перше».

М. МАР'ЯНЕНКО.

XXII ОБЛАСНА спартакіада школярів вступила у відповідальний період. Після міських, районних і зональних змагань почалися фінали. Вони вже проведені із семи видів спорту.

Фінальні змагання показали, що майстерність багатьох юних спортсменів порівняно з минулим роком зросла. Водночас вони виявили і ряд істотних недоліків. Зокрема рівень підготовки учасників, як і раніше, далеко не однаковий. У більшості випадків до провідних трійок увійшли майже всі минулорічні призери.

Поза конкуренцією, як і торік, були баскетбольні команди юнаків і дівчат Кіровограда, колектив Олександрії з волейбола і ручного м'яча, гімнасти цих двох міст.

В числі найсильніших знову баскетболісти Олександрії і Новоукраїнського району, гандболісти Знам'янки і Кіровограда, обидві волейбольні команди обласного центру. Гімнасти Гайворонського району, як і на попередній спартакіаді, лишилися на третьому місці. Все це свідчить про те, що не всюди в однаковій мірі дбають про розвиток фізкультури і спорту серед школярів.

На минулорічній республіканській шкільній спартакіаді команда нашої області з спортивної гімнастики зайняла двадцять місце. Таке становище повинно було викликати занепокоєння у керівників обласного, міських і районних відділів народної освіти. Та результати цих змагань показують, що цього не сталося.

Географія спортивної гімнастики так і лишилася обмеженою. В деяких районах про цей вид спорту не мають уяви не тільки учні, а й ті, кому доручено їх виховувати. Не випадково тільки попередні фінальні змагання обласний відділ народної освіти одержав з Новгородківського району записання, за якою програмою вони проводяться.

А ось інший, ще більш курйозний випадок. Вчитель фізичного виховання однієї з шкіл Знам'янського району І. П. Волгаєв привіз до Кіровограда, де проходили змагання, команду, поливився, як виступають інші гімнасти, переночував і, нікому пішого не заявивши, повіз своїх підопічних додому.

Добре, що у Волгаєва не знайшлося послідовників, бо на змаганнях було б більше «туристів», ніж учасників. І вийшло так, що в фіналі взяло участь лише 12 команд.

Іспектор обласного відділу народної освіти В. М. Піскун, який відповідає за фізкультурно-спортивну роботу серед учнів, намагається довести, що в сільських школах немає умов для занять спортивною гімнастикою. Дозволено спитати — хто ж повинен створювати їх? Адже команда Гайворонського району за таких же умов, як і інші, два роки підряд займає призове місце. Непогано виступили інші й гімнасти Добровеличківського та Бобринського районів.

А чому в змаганнях з настільного тенісу були представлені команди не всіх районів? Хіба й для розвитку цього виду спорту потрібні якісь особливі умови? Стіл

для гри можна поставити в невеличкій кімнаті, навіть у коридорі. А влітку в селах вільної площі під відкритим небом більше, ніж у містах. Все ж жодна із сільських команд, які приїхали на змагання, не могла суперничати з любителями малої ракетки Кіровограда.

Не зроблено висновків і з того, що фехтувальники нашої області торік на шкільній республіканській спартакіаді зайняли двадцять шосте місце. Цей вид спорту, як і раніше, культивують тільки в Кіровограді. Неважко уявити собі, що це за фінал обласної спартакіади, в яко-

СПАРТАКІАДА НАБИРАЄ ТЕМП

● «ТУРИСТИ» ІЗ ЗНАМ'ЯНКИ ● ДЕ Ж СУПЕРНИКИ! ● ДВАДЦЯТЬ ТРЕТЄ — НЕ ПРИЗОВЕ.

му виборює першість одна-єдина команда.

Не дивно, що юні спортсмени обласного центру набагато випереджають своїх ровесників з інших міст і районів. Після семи фіналів вони нікому не поступаються першістю. За ними, як і торік, йдуть школярі Олександрії, на третьому місці команди Олександрівського району.

Значно краще, ніж раніше, виступають школярі Олександрійського району, які торік були передостанніми. Тепер вони на п'ятому місці. Юні спортсмени Кремгесівського району так само, як і в минулому році, в нижній половині турнірної таблиці. Не радують високими результатами минулорічні треті призери — ульяновці.

Часу до початку зональних і фінальних змагань шкільної республіканської спартакіади лишилося обмаль. В кінці березня в ряді міст України мірятимуться силами представники десяти видів спорту. Перед цим обласний відділ народної освіти проведе тренувальні збори збірних команд.

Республіканські змагання з інших видів спорту проходять влітку. Наставникам юних спортсменів треба добре попрацювати зі своїми вихованцями, щоб зайняти краще місце, ніж торік (тоді наша область була на двадцять третьому місці).

Л. ФАЙНШТЕЙН.

ВИ НЕ ЗАБУЛИ ПЕРЕДПЛАТИТИ ГАЗЕТУ „МОЛОДИЙ КОМУНАР“ на квітень і наступні місяці?

СУБОТА, 18 березня. Перша програма. 10.30 — Художній фільм «Пригоди Вернера Хольта», 2 серія. (Кіровоград). 12.00 — Першість світу з хокея: СРСР — Фінляндія. Репортаж з Відня. 15.20 — Англійська мова для малеч. Урок п'ятий. (Київ). 15.40 — Для школярів, «Хлопчики і дівчатка». Репортаж з Московського Будинку піонерів. (Москва). 16.30 — Народний музей «За владу Родо». (Москва). 17.00 — Телевізії. (Київ). 17.30 — «Телевізійний клуб кіномандрівників». (Москва). 18.30 — «Світло і тіні». Міжнародна програма. (Москва). 19.00 — О. Дніпров — «Рівняння Максвелла». Прем'єра телевізійного спектаклю. (Москва). 19.45 — «Поштове відділення «Голубого вогника». (Москва). 20.30 — Теленовіни. (Москва). 21.00 — «Келітан Сова йде по сліду». Прем'єра польського телевізійного художнього фільму, 5 серія. (Москва). 21.30 — Вечір старовинної музики. (Київ). 22.00 — Художній фільм «Пригоди Вернера Хольта», 2 серія. (Кіровоград).

НЕДІЛЯ, 19 березня. Перша програма. 10.00 — Для школярів. «Будильники». (Москва). 10.30 — «Гімнастика для всіх». (Москва). 11.00 — Для юнацтва. «Шлях в науку». Розгляд питань хімічних турів олімпіади. (Москва). 12.00 — «Фізкультура і спорт». Передача з Ленінграда. 12.20 — Для школярів. «Шлях до музики». Передача з Ленінграда. 13.10 — Для школярів. «Містечко казок». Передача з Горького. 13.50 — Для воїнів Радянської Армії і Флоту. «Як тобі служитися?». (Москва). 14.20 — «Музичний кіоск». (Москва). 14.55 — «Віррадечі фарби». Мультифільм. (Київ). 15.10 — Англійська мова для малеч. Урок шостий. (Київ). 15.30 — Для дітей. Телевізійний журнал «Зірочка». (Київ). 16.00 — Першість світу з хокея: СРСР — США. Репортаж з Відня. 18.20 — «ТЕК-67». (Телевізійний екран кінолюбителя). (Київ). 18.50 — Художній фільм «В далекому плаванні». (Київ). 20.10 — Теленовіни. (Москва). 20.30 — «Келітан Сова йде по сліду». Прем'єра телевізійного художнього польського фільму, 6 серія. (Москва). 21.00 — Концерт Буквинського ансамблю пісні і танцю. (Київ). 22.00 — «Спектр». Музично-розважальна програма. Передача з Болгарії.

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.
 Телефони: редактора — 45-00, відповідального секретаря — 45-35, відділів — 45-36.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ.